

16 de febrer de 2021

Alerta Informativa

Departament de Litigació & Arbitratge

Àrea d'Assegurances

LA PÈRDUA DE BENEFICIS A causa de la PARALITZACIÓ DE L'ACTIVITAT PEL COVID-19 NO SEMPRE ESTÀ COBERTA PER LES PÒLISSES D'ASSEGURANÇA.

La Sentència que ha dictat l'Audiència Provincial de Girona el passat 03/02/2021, per la qual condemna a una companyia d'assegurances a pagar a la seva assegurada –una pizzeria– una indemnització per la paralització de l'activitat a causa del Covid-19, ha donat lloc a bastants titulars de premsa en els quals es pregunten si s'està obrint la porta a una onada de reclamacions de totes les empreses que han hagut de tancar temporalment per la pandèmia del coronavirus.

La qüestió no és tan senzilla com aparenta ni els motius de la decisió de l'Audiència es poden traslladar sense més a tots els casos.

Mitjançant el contracte d'assegurança la companyia s'obliga, a canvi d'una prima, a rescabalar a l'assegurat, dins dels límits pactats, els danys ocasionats quan es produeix el sinistre cobert. En el cas concret de l'assegurança de lucre cessant, l'asseguradora indemnitza la pèrdua de rendiment econòmic que s'hagués obtingut amb una activitat si no s'hagués produït el sinistre descrit en el contracte (Art.63 de la Llei del Contracte d'assegurança –LCS–). Per consegüent, **perquè la paralització de l'activitat sigui indemnitzable, ha de ser conseqüència d'un mal cobert per la pòlissa**. És a dir, s'exigeix ineludiblement un previ mal el risc del qual s'hagi assegurat

En la Sentència dictada per l'Audiència de Girona, s'exposa que l'asseguradora va oposar que, ni en les condicions generals, ni en les condicions particulars, ni en el fullet informatiu, es va incloure que quedessin coberts les despeses de paralització derivats d'una resolució governativa davant una pandèmia. Per tant, **semblaria que va ser la pròpia companyia qui va plantejar la seva defensa des de l'òptica de la restricció de la cobertura contractada, la qual cosa, en efecte, situava l'eix del debat en els requisits que han de complir les clàusules limitatives**, en la mesura en què minoren, condicionen o modifiquen el dret de l'assegurat a la indemnització.

Examinada la pòlissa per l'Audiència confirma que, d'una banda, en el condicionat particular, en la clàusula delimitadora del risc cobert es contemplava el supòsit de pèrdua de beneficis per paralització de l'activitat, i d'altra banda, en les condicions generals, com al·legava l'asseguradora, **no es contemplava el supòsit de paralització de l'activitat per resolució governativa davant una pandèmia, la qual cosa, a criteri del Tribunal, suposa una clara limitació dels drets de l'assegurat**, i per tant, que hagin d'aplicar-se les prevencions de l'Art. 3 LCS per a aquesta mena de clàusules, resultant que, en el cas examinat, no es complia el requisit d'estar específicament acceptada per escrit tal limitació, la qual cosa comporta que no tingui cap eficàcia excoent.

No obstant això, si en lloc d'haver vertebrat la controvèrsia des de l'inici en la no inclusió de la pandèmia com a esdeveniment generador del risc de paralització de l'activitat, s'hagués focalitzat el debat en la delimitació de l'objecte del risc, tal vegada el resultat hagués estat diferent

Segons s'indica en la Sentència, en les condicions generals de la pòlissa la cobertura de pèrdua de beneficis cobria, en funció de la modalitat d'indemnització convinguda i fins al límit econòmic i temporal pactat en les condicions particulars (200 euros/dia fins a un màxim de 30 dies), les pèrdues econòmiques ocasionades per la paralització temporal, total o parcial, de l'activitat empresarial assegurada quan fos conseqüència directa d'un sinistre emparat per la pòlissa comprès en les cobertures de danys que hagin estat expressament contractades. Com s'ha dit a l'inici, l'Art. 63 LCS en definir l'assegurança de lucre cessant, exigeix l'esdeveniment d'un sinistre descrit en el contracte. De fet, la Sentència de l'Audiència també ho assenyala: *Finalment, les assegurances i cobertures referides al lucre cessant o de pèrdua de beneficis com l'analitzat, normalment queden subjectes a l'existència d'un mal material previ i en el present cas, aquest extrem ni tan sols és qüestionat per l'asseguradora.*

La pèrdua de beneficis només queda coberta quan és conseqüència d'un mal previ cobert per la pòlissa, la qual cosa comporta ineludiblement examinar la cobertura objectiva o material de la pòlissa per a determinar el risc assumit en el contracte, el seu contingut, i l'àmbit al qual s'estén, de manera que no qualsevol paralització de l'activitat és indemnitzable, sinó només aquella que estigui en l'òrbita del risc cobert (incendi, inundacions, pluja, vent, vandalisme, robatoris, embats de mar, etc). No es tracta que la cobertura inclogui tota pèrdua de beneficis produïda per qualsevol causa o sinistre, sinó només aquella derivada de sinistres coberts pel contracte d'assegurança (Sentència 213/2017 de 25 d'abril de la Secció 1a de l'Audiència Provincial de Càceres: *...En conseqüència, no va ser objecte de cobertura en la pòlissa d'assegurança subscrit per les parts, el sinistre que va provocar l'enfonsament de la coberta del local, de manera que tampoc procedeix reclamació per pèrdua de beneficis derivats d'un sinistre no cobert en el contracte, perquè l'article 63 de la LCS exigeix que el sinistre estigui descrit en el contracte perquè hi hagi lloc a indemnització per lucre cessant derivat d'aquest, no havent-se produït pèrdua de beneficis per algun dels sinistres coberts per la pòlissa. ...*).

En definitiva, la Sentència de l'Audiència Provincial de Girona no permet afirmar que es generi cap nova doctrina que afavoreixi les reclamacions contra les asseguradores per la pèrdua de beneficis derivades dels tancaments temporals del Covid-19, sinó que cada cas exigirà un estudi detallat de la pòlissa signada.